(מיד) ט עמי שאחזו (כה) בולמוס והוא חולי שבא מחמת רעבון וסימנו שעיניו כהות ואינו יכול לראות מאכילין אותו (כו) עד שיאורו עיניו פואם אין שם מאכל של היתר מאכילין אותו מאכל איסור ואם יש כאן שני מיני איסורים אחד חמור מחבירו מאכילין אותו הקל תחלה. הגה אם צריך לבשר ויש לתן בהמה שצריכין לשחטה ובשר נבילה מוכנת (כז) ע"ל סי' שכ"ח סי"ד: ו (כח) צחולה שאכל ביוה"כ ונתיישב בעניו שיכול לברך צריך להזכיר של יוה"כ בברכת המזון (כט) שאומר (ח) יעלה ויבא בבונה ירושלים:

תריט מדר ליל יה"כ. ובו ו' סעיפים:

א אליל יה"כ נוהגים (א) שאומר (ח) ש"צ בישיבה של מעלה ובישיבה של מטה על דעת המקום ועל דעת הקהל אנו מתירין להתפלל עם (ב) העבריינים (ב) בונוהגים שאומר כל נדרי וכו'

ישנו בפתלחניה והרח"ם הסכים לח"ם רב סעדיה גאון כמנהג הקדמונים להתיר השבועות מבעוד יום בעברה בגגות וחוצות וכן מנהג הספרדים

באר היטב

מלא יו"כ היום יזכור שמן הדין חסור לו לאכול ויכיה פניו ליכי כבוה פ"ם. וביולדת מהימינן לנשים דחזינן בקיאי בהו מ"ח. מניקה שים לה ילד חולה ומכוכן ואינו רוצה לינק כי אם ממנה ואם מתעות שכנה היא לולד אינה מתענה אפילו ביום הכפורים תשובת דבר שמואל סי' ק"ז: (ח) יעלה ויבא. ואם הל בשבת אומר רצה כנה"ג. ועי"ז כתב שלא להזכיר יעלה ויבא ע"ם והמ"א העלה דאין להקל.

ובכ"מ ח"י לקדם דיום להום לברכה לבעלה ע"ם:

(ט) שליח לבור. ובשביו אומר הגדול לבד. ונריך לנרף עוד בניס עם הגדול ושוהים שמו עד אחר ברכו ועיין ט"ז: (י) העבריינים. והם העוברים על גזירות ותרמות הקהל מתירין להם כדי שיוכלו להתפלל דכל ת"י שאין בו מפושעי ישראל אינו תעבית. ונוהגים לומר

ע מצנ' יומא פ"צ פנרייתא עם צעור בשם אחיו הרא"ש והגה"מ ותשובת הר"ם ות' הרשב"א א עור בשם מנהג אשכנז וב"פ מהא דר"ם תסיד'בלדע' ב"ת והביאו העור וב"י הנושא שמתיר על העתיד כדאיתא בי"ד סי' רי"ח וכן מנהג הספרדים

(כשו"ע) ונוהגים שאומר כל נדרי כו'. וכתב בשאילת יעבץ סי' קמ"ה שהנוסח של הקדמונים הוא לומר די נדרנא דקאי על העבר ולר"ת דקאי על

שערי תשובה

פ"ם ועיין בית אפרים על טריפות בקונטרס התשובות עם כתבתי בציעור רביעית של תורה וציעור תגודל והבאתי עם דברי הלל"ח בפסחים:(כשו"ע) ואם אין עם מאכל של היתר. כתב בנ"ב סי' ל"ו על מ"ם המג"א סימן תרי"ח שק"ע להקשות על הרמב"ם וכתב לייבב דמיירי בחול דז"ח אלא לאם אפשר לתקן צריך לעשר אפי' בשבת אפילו בירקות ע"ם:

(ב) העבריינים. עיין בה"ט ועיין בשבה"ג שכתב שמע ממהר"ם שבא ז"ל שהיה אומר את העבריינים והכוונה במתירין אותם מעבריינותן כדי להתפלל עמהם ונוסחא זו נכונה וכן אני נוהג לומר והב"ח כתב שא"ל אינו רק בישיבה של מטה מתירין ואין נוהגים כן ועי' בא"ר שהכוונה בישיבה הם מסכימים אתנו על ההתרה ודלא כהמג"א שהביא דברי הב"ח על נוסחא שלנו ע"ם. ולפ"ז גם מ"ם הט"ז דם"ן להודיה מועיל נראה בגם זה אינו מבוש דאלו הג' הם המתירים ע"ד המקום וע"ד הקהל ר"ל בהסכמתם אבל לא בתורת שליחות להתיר וגם נראה באין מועיל שליחות ליחיד בכה"ג וקלרתי:

משנה ברורה

מאכל ואומרים לו יו"כ היום ואם אתה חושש שיהיה לך סכנה אם לא תאכל כשיעור בצת אחת אכול בצת אחת ואם לאו תאכל מעט מעט פחות מכשיעור. וכתבו האחרונים דצריך כל מורה להיות דיניס אלו שגורים בפיו מבעוד"כ כי יוכל להיות דבהיות מעט ים בו סכנת נפשות. ואם הוא שאלה שהמורה צריך לעיין הדין ויש שם אחר בקי שיודע להשיב מיד אין חולקים בזה בכוד להרב. ועיין עוד מדיניס אלו בהלכות שבת סימן שכ"ח וסימן ש"ל כי אין בין יוה"כ לשבת אלא שזה שדומו בסקילה וזה שדומו בעונש כרת: (כה) בולמוס. והוא (יט) מסוכן למות עי"ז וכשאחיתו חוצרת בידוע שנתרפא. ואיתא בגמרא דעיקר הסימן שאחיתו עיניו מסיודע להבחין בין מעט תבשיל יפה למעט תבשיל רע: (כו) על שיאירו עיניו. משמע מלשון זה דבזה אין צריך לגמלם ליתן לו פחות משיעור וכ"ל דיוכל לבוא פ"י שהיה לסכנה: (כז) עיין לעיל סי' שכ"ח סי"ד. דמבואר שם דכיון שהוא צריך לאכול לאלתר והנבילה מוכנת מוטב להאכילו נבילות:

(כח) חולה שאכל ביוה"כ. וכן יש לנהוג לנערים שאוכלים ביוה"כ וכן היולדת שאינה מתענה [מט"ח]: (כט) שאומר יעלה ויבוא. המעם כיון דבהתירה אכל הוי"ל יוה"כ כמו לדידן שאר יו"ט (כ) ואם חל בשבת אומר רצה והחליצנו (כא) ויש שמקילין בזה שאפי' יעלה ויבוא ח"צ לומר שלא תקנו אלא במקום

שה"צ (יט) רש"י: (כ) אחרונים: (כא) ט"ז וגם המ"א מנדל מעיקר הדין כן אלא שכ' שמ"מ יש לפסוק כהעור ולא להקל. והנה המ"א הביא בשם שה"ל שסובר כן ובמאמר מרדכי הביא בשם תו"ח שסובר כן. אלא כיון דהוא רק בקשה בעלמא יעלה ויבוא וכן רצה ואין בזה חשש בכה לבעלה יוכל לומר משה"כ קידוש כמו שכתבנו למעלה: (כב) מ"א וכן סתם במטה אפרים והגר"ז וח"א ועיין בחידושי רע"א: (כג) פמ"ג וח"א: (א) אחרונים: (ב) אפילו לשליח לבור כן משיק בשע"ת: (ג) פמ"ג: (ד) בא לרמז שאין לנו להקל בדבעים פושעי ישראל שלא יהיו בכול תעניתינו ותפלתינו ודיינו כי שם במיס מתעלה ומתקדש בשעה שהרשעים בתשובה ורוצים להתעבד ולהתנהג כמעשה הצדיקים ופריכה: (ה) פוסקים: אחרונים

יורה דעה שלג הלכות תרומות (2)

שפתי כהן | קסב | באר הגולה

חמשה סלעים מלובן כדי בגד קטן יט לא שילבנו ואח"כ יהן אלא יתן לו מצמר הגיזה כשהוא צואי (פי' מטונף) כדי שיהיה בו אחר הליבון חמשה סלעים או יותר שנאמר תתן לו שיהיה בו כדי מתנה המועלת. [כ] (אבל מינו מייב ליתן י רק חמשה סלעים (מ) מהכל) (° מוכ) :

יד [כא] כ ראשית הגז חולין לכל דבר לפיכך נותנין אותו לכהנת אף על פי שהיא נשואה לישראל :

ביאור הגר"א

אוקימתא שם אליבא דרב וקי"ל כוותיה כנ"ל : [כ] אבל כו' . טור וכשיטתו שפסק כו' ינאי ודברי הרב צ"ע (וכן תמה בדבקי המודות) : [כא] ראשית כו' . כמו במתנות שם קל"א ב' ואמרינן שם וכ"ד שאינו בקדשה כו' וע"ש קל"ג א' א"ר יוסף כו' ועתוס' דשבת י' ב' ד"ה יהבה כו' :

באר היטב

דכתיב חמש נתן עמויות . ודרשו בו שמעשות לה בעליהן למנוה : (מ) מהכל . ומדרבנן דמן התורה בכל דהו סגי :

לקט הקמח — הלכות חלה ותרומות — פנים חדשות

יורה שעוה היא בכלל א"י כמ"ש בעל כפתור ופרח וחולק עליו במה שהחשיב סין הנקראת סראבל"ם לא"י ו אבא מינה לענין תרומות ומעשרות אף בזמן הזה ע"ש ומהרי"ם ח"א מ"ז דלא חשיב לה כא"י לענין כפיית האיש לאשתו ע"ש והר"מ אלשי"ך פ"ח והר"מ נלאנפי ס"ד נ"ה . (רדב"ז ל') : יבאר להרמב"ם פ"ד מהל' שמיטה ויובל ע"ע ספיחי שביעית עד מתי אסורים במוצאי שביעית ולשון היורושלמי ע"ש . (דרכי נועם כ"ב) : תרמונים שמקצתן לקטן הישראל ומקצתן העובד כוכבים שיש מי שהורה שיפריש מהן תרומה ותרומת מעשר על הכל ומעשר שני לפי החשבון והורה לדעת דלכ"ע אין זה מעשר כאשר הוכיח בראיותיו ע"ש ח"א . (מהרי"ם י"ח) : יקיים ויאשר המנהג שנהגו להפריש תרומה גדולה ולקרוא שם למעשר ראשון ונוטלין תרומת מעשר ומניחין שאר המעשר שם וכן עושין למ"ש ולמעשר עני ויישב מה שהשיגו עליו מג' מקומות בתלמוד דמוכח מנייהו להיפך דקריאת שם למעשר לא מהני עד שיפריש ממש וכו' ע"ש ומי' פ"ה בסדר הפרשת המעשרות בא"י והלק"ט קמגד"ה. (שם כ"ה) : סותר פסק מוהריק"א שחייב לנהוג בפירות העובדי כוכבים הנדלים בא"י במעשרות ולפוטרם מדיני שביעית . ומקיים ומאשר דברי המבי"ם אביו שפטרם כל עיקר משום דהוי חומרא דאתי לידי קולא ע"ש ובהלק"ט ח"א צ"ה דין הלוקח שומשמין מהעובד כוכבים בא"י ועשה שמן דיפטור את השמן מהמעשר ע"ש . (שם מ"ב ג') : הורה צד היתר להאכיל עלי התותין לתולעי המשי בשביעית הואיל ועדיין לא נראו הפירות לאכילה ולא קרינן ביה לאכלה ולא להפסד הואיל ומתחלה נטעי להזו אדעתא דהכי ע"ש . (שם פ"ג) : יבאר דין צידון שהחזיקוה לח"ל מהו לזרוע בה בשביעית מן הנחל הנקרא וואד"י איל קיממי"א ולהלן ואם יש חברה לישראל ולעובדי כוכבים מהו שהשבדי כוכבים יזרוע לעצמן בשביעית ע"ש בשניות י"ב ובראשונות . (ועיין בהלק"ט שנסתפק אם נוהג דין שביעית ביער ובמדבר) . (שם צ"ד) : יורה לפטור מהמעשר דבש של ענבים שעושים העובדי כוכבים ע"י ישראל מאחר שאין הישראל קונה אותו אלא אחר שנגמר בשולו ומה שנתעסק הישראל בעשייתו היה בשכר או אפילו בחנם לאו משום הכי קרינן ביה דיגונך בשעת דגנך כדי לחייבו במעשר ע"ש . (הריט"ץ ז') : יורה להתיר לישראל לתת לעובד כוכבים שורים ותבואה לחרוש ולזרוע בקרקע של העובד כוכבים כדי שיתן לו מהיוצא בשדה ואין איסור בדבר כיון דלאו קרקע דישראל הוא וישראל לא עביד מידי בשביעית דהרי לא אסרה תורה אלא בקרקע של ישראל ע"ש . (שם מ"ז) : יבאר לשון מוהריק"א פ"ד מהלכות שמיטה להרמב"ם ל"ה עובד כוכבים שקנה קרקע בא"י וכו' וישיג על הכפתור ופרח ע"ש ומהר"ב אשכנזי שהאריך אי מירוח העובד כוכבים פוטר ואם יש לו קנין באי"י . (שם צ"ח) : אשה ששכחה ליטול חלה מעיסתה ולאחר אפיה ע"י צירוף בסל שברה מהלחם והפרישה חלתה מותר לבצוע על אותו פת בשבת ויוצא בו משום לחם משנה דשלם מקרי . ועיין בס' אלי' זוטא ג' דף של"ד . ובשער אפרים סי' א' דין עונה שנשרפה אפילו יותר מאצבע דיכולים לבצוע עליה המוציא ואינו כחתוך ונקרא לחם משנה כל כמה שלא נחתך ואף שראוי ועומד ליחתך לאו כחתוך דמי ויוצאין בו לענין ל"מ בשבת ע"ש . (מנחת יעקב י"ב) : מאכל שנתבשל מעיסה ונפל חלה בתוכה ואינה ניכרת צריך ק"א כדי לבטל . ואם אין שם ק"א יש היתר בשאלה להתיר הנדר ע"ש דיש"ג על הס"ז ובהלק"ט ח"א קמ"ד ובסי' מ"ח יבאר מה דינה של ברכה שברך על חלה שנשאל עליה ואם היה שם מים בתבשיל דינו כמו שנתערב במינו ושאינו מינו רואין את מינו כאילו אין שם מ' . דאם מכיר החלה צריך ליטלה משם ובאינו מכירה צריך להסיר מהתבשיל כשעור חלה ולשרוף ע"ש הרבה סעיפי דינים דשייכי לנדרים . (בית יעקב ק"י) : יבאר מעשה שהיה במה שנסתפקו אם מי שנשאל על המעשר ראשון היותר נמי המעשר שני ואם נמצא עובר בבל תאחר ע"ש ח"א . (הלק"ט קל"ט) : יבאר מה טעם אם אין שם עניים אינו חייב להניח לקט שכחה ופיאה ושקיל לנפשיה ע"ש ח"ב . (שם רמ"א) :

באר הגולה

במעגה : יט שם בגמרא דף קל"ה ע"א : (°) וסיום שם אפילו יש לו כמה מיגים : כ שם דף קל"ח ע"ב ודפ דף ל"ח ע"ב :

מראה כהן

שם ע"ב . וכבר סתרכתי בעז"ה בגליון הכ"מ שם בזה . אבל זה פשוט דלפ"ד דלדעת הכ"מ כיצד מ"ל כיס מ"מ גם בארץ אם אין עניים ה"ל להניח לקט דמקרא דלעני ולבר סמוך אותם נפקל"ל אפס ולא לעורבים כו' פ"ב :

טורי זהב — יורה דעה שלד הלכות נידוי וחרם — שפתי כהן — באר הגולה

הלכות נידוי וחרם*)

שלד היאך היו נוהגין עם המנודה או המוחרם ועל מה מנדין ודין התרתו.

ובו מ"ח סעיפים :

שלד (א) ואפילו יש לחוש שע"י כן יצא לתרבות רעה. תמיה לי הלא מילתא פשוטא דהיינו כמוש לאיסור שעושה זה ונגיחתו לידי תרבות רעה מ"ו אמר כל בחיה לא יפותו ולא יגעו מקול דין זה בפסקי מהרא"י סי' קל"ח וז"ל ורחים ממה שמלתי בקונדסוכיה מהא דאמר בחגיגה פרק העושה שאמר רבינו הקדוש בעת פטירתו בדרך נפותה דרב אחא בר יחקאל שמתינהו להנהו לחקפו פירי בכוורא ואלו שבת ואשתמוד משום דשמתינהו וקשה מאי קמ"ל תלמודא

א [א] **העובר א על דבר איסור ב** [ב] א מנדין אותו (ה) לאלתר :

הגה [ג] אבל מכה ממון אין מנדין אותו עד שיתנו בו ג' פעמים דהיינו ג' ה' ג' (עור) מן הג"ד כמו שיתבאר בס"ה סי' י"ח :

ג ב ואין נדוי פחות (ג) משלשים יום ג ואם אינו חוזר בו שונים לנדותו לאחר שלשים יום ואם אינו חוזר בו ד ממתינים לו עוד שלשים ומחרימין אותו [ד] ד אפי' פגע הרגל בתוך שלשים יום אינו מבטל אותו ה בד"א דנידוי שלשים יום ה בנידוי דידהו אבל נידוי דידן ו כנזיפה דידהו שהיא ז' ימים ונזיפה דידן חד יומא :

הגה [ה] ומנדין למי שהוא חייב נדוי (א) (א) ואפי' יש (ג) לחוש שעל ידי כן יצא לתרבות רעה אין לחוש בכך (בסקי מהרא"י סימן קל"ח) :

ב י המנודה ז אין יושבין בד' (ד) אמותיו י חוץ מאשתו ובניו (כ"ן) [ו] (ויש מומרים לקולא הלכו ח' לחמות דהייגו שהוא בחמצתן ול"ח לכל לד ול"ח חלו תפסי אפי' בר"ה חו בסמטה לפקר אבל לא בבית אחר . מקונטרסים

ביאור הגר"א

שלד [א] השובר כו' . ע"ל סמ"ג : [ב] מנדין כו' . מ"ק ט"ז א' אר"י בריה דר"ש כו': [ג] אבל כו' . שם ועתוס' שם ד"ה מתרינן . ויש מפרשים כו' וכ"כ הרמב"ם והרא"ש : [ד] אפי' פגע כו' . שם י"ד ב' א"ר מי קתני כו' וכ"ם בירושלמי הביאו הרא"ש בר"פ סמ"ח והמנודה כו' : [ה] ומנדין כו' ואפילו כו' . קדושין ע"ב א' : [ו] וי"א אף

באר היטב

שלד (ה) לאלתר . משמע אפי' בלא התרתה מיהו בצ"י משמע דאפי' לדבר איסור לא נהגו לנדות אלא לאחר התרתה . ס"ך : (ג) משלשים . כתב צ"י בשם הקונטרסים דל"מ אם תכס נדסו מעוס כבודו ומלך לו אין מתירין לו עד לאחר ל' יום לדילהו ולדידן ז' ימים דכיון דהלך לו מסתמא ניחא ליה שיתילוהו לאחר זמן זה וכן נראה דל"מ למי שעומד במדבר ואמרינן לגדותו פעם אחת שנית שמנדין לאחר ז' ואמרינן לאחר י"ד דהא בהא תליא כן כ"ל להלכה אבל לא למעשה מפני שלא רלחיתי לא' מן הרלחשונים שכ' כן בע"ל וכ"ל דודאי אין לפרש דאין בידי הב"ד למעט בנידוי פחות מל' יום שהרי כתב בשלמן ערוך דין ב"ד הוא שמנדין אותו אין לחוש לחרמת חכמים אלא מפני שלא נהגו כן ל"ל דאין ב"ד יכולים לבטל חרמת חכמים אלא מפני שלא נהגו כן ל"ל ומ"מ אין לשנות המנהג ומ"מ נראה דאם רואה שהוא מתיירא מלנדות אותו

(עבודת כוכבים) [סנהדרין] דף ס"ח ע"ב ומדלכעיל לן מכודה מהו בתמיהא המטה מ"ק דף ט"ו ע"ב תלמא שמותרת ליבם בד' לחודיה וכ"כ הרמב"ן ושאר קדוניו לחורין: ח הוא נלמד מכאן שכן מהיבמה: ט לשון רמב"ם בפ"ז מהת"ת וכ"פ הטור והגהות שם בשם הרוקח ונתן טעם שלם יגרפוהו סיכן קללתן ומה הועילו בתקנתן ולחיו לגילוף וכו': (י) עיין במ"ש בסוף סימן: יא בהייתא מ"ק דף ט"ו ע"ב: יא בהייתא שם: יב עור מדברי לחין הרמ"ה שם מדלכעיל לן שם בגמרא שם מותר בשלמת שלום וכו': יג ריב"ם: יד בהייתא מ"ק דף ט"ו ע"ב ובכרבי יהודה: טו רמב"ן בספר מ"ה שדינו כמאבד עצמו וכו' ויתבאר לקמן סי' שמ"ה: טז בקונטרסים בשם הרמב"ם: יז עור מדברי לחיו הרמ"ה בשם הרמב"ד: יח שם: (°) גם המחבר

נקודות הכסף

(סימן של"ד בש"ז ס"ק א') הקשה על מהרמ"י ויש לדחות כל לחיותיו דבכל כיון דדין ב"ד הוא שמנדין אותו אין לחוש דאל"כ בעלה דין ישכחל:

כנסת הגדולה

שם וכו' ושם מותר בתפילין ובשלמת שלום ולא חיפשעת ויש"ל דאזלינן לחומרא כיון דלא חיפשעת ורב אלפס שסק לקולא כו' כ"כ כתב בעל מפפע נדק תלק ב' ל"ז דהריב"ם בסימן קי"ה סבירא ליה הכי תמר המלפף זה ה"ה שהרי דברי הריב"ם ז"ל בפי' קע"ג ברור מללו שמסכים לסברת הרי"ף והרמב"ם ז"ל דנקטינן לקולא ובמותרם הביא שם מחלוקת הרמב"ן ז"ל והרשב"א ז"ל דלדעת הרמב"ן כל מאי דלא חיפשעת בפ' אלו מגלחין במועדה במותרם קלתם לסירי וקלתסברי ולדעת הרשב"א אף במותרם שכל שרי ונלאה מדבריו שם דהוא ז"ל כו' תופס כדעת הרשב"א

בית לחם יהודה

(סימן של"ד סעיף ו' בהג"ה) שלא ימולו בניו. כתב הש"ך ס"ק ע"ט דהא כבר כתב המחבר בסעיף י' ע"כ. ולי נראה דמו"ש בזה לחדש דין ג' סיינו אפילו מולד הבן קודם הנידוי. דה"א דכבר זכה הילד שמתויבים למולו אתב לו הב"ד תעפ"כ יכולין הב"ד לעשות דאי ממ"ם המחבר י"ל דווקא אם הגדוי היה קודם שנולד הבן כמו ולא יקברו לו מת דחייבי קודם שנולד לבן הביא רמ"א תהלה שלא ימולו דמויבי אף שנולד קודם הנידוי וכ"כ הרמב"ן שכל לחו חלו ע"ד מלוה בכרשות כו' משום סייג עכ"ל ובזה מתורץ קושית הט"ז שהקשה בשם הרש"ל ממ"ש המו"ם ולגרם אם בניו מבית הספר הא אין העולם מתקיים אלא בהבל פיהם של תינוקות ע"כ ואין כאן קושיא כלל על מלות מילה יש קושיא זאת דהא כתיב אם לא בריתי וגו' וזהו קאי על מילה שלא משום סייג יכולין לעשו' כמ"ש הרמב"ן:

בית הלל

דווקא אם יצא הוא לתרבות רעה שאין לחוש שיהו עומדין על גופינו ומאודינו אבל אם יש לחוש בכך אז אין לנדות אותו כ"כ בהדיא בשם"ם בהג"ה וז"ל ולכן נהגו להקל מלממות בעוברי עבירה שיש לחוש שיהו עומדין על גופינו ומאודינו עכ"ל וכ"כ בשו"ע בח"מ סי' י"ג ס"ק בהגה"ט וז"ל ויש מי שכתב דאפי אין לחוש שיהו עומדין על גופינו אלא לממות בעוברי עבירה משום שיש סכנה שלא ימסרנו למלכות עכ"ל וק"ל: (שם סעיף ב' בשו"ע) ואסור בתכבושת ובתספורת ובנעילת הסנדל כאבל. והנה כאן בשו"ע משמיע דין אם חייב בתפילין וז"ל הטור ואם מותר בתפילין ובשלמת שלום ולא חיפשעת

שכניה ב"י: ח ואין מזמנין עליו כו'. דוקא כתגדה מחמת עבירה כלקמן סעיף י"ח אבל לא שתגדה מחמת ממון כאשה בתשו' הרשב"ה שכניה בב"י לקמן: טז אע"פ שהוא עבריין כו'. וכך כתב המחבר בח"מ סי' כ"ה סי"ח: י מותר להתפלל בעודו בב"ה. תלה ה"ל פירשו עליו להחמיר בכך כ"כ המחבר שם סעיף י"ב: יא שלא ידחוק יחידים כו'. כלומר לותן שבאו להרבה לחמותו לבל לותן שהיו תחלה שם ובא אלמן ה"ל להתרחק כלקמן בשב"ה: יב ואסור בתכבושת כו'. לבל ה"ל קריעה ועטיפת לחם וכפיית המטה כבבל ומותר ברחיצה וסיכה ותשמיש המטה ובתפילין ושלות שלום כן הסכמת רוב הפוסקים: יג ובנעילת הסנדל כו'. וכ"פ בח"מ סימן תקכ"ד סעיף י"ז ולקמן סימן פ"ג ס"ל ותימה דבב"י פסק כאן למותר בנעילת הסנדל וכ"כ בריב"ם ס"ם קע"ג בשם הרשב"א ומיהו דבב"י כתב שכן נהוג: יד ואסור ליכנס לביתו. בעודו בבית וכתב בד"מ ללא מצינו כן מתשובה שבכתוב בל למטה (וכתבו הרב לעיל בשב"ה) ואפשר לחלק בין בית לבית הכנסת עד כאן לשונו ודבר פשוט הוא שהרי בקונטרסים גופיה כתב לטעם דד"ה הוא מפני שהן תלרו: טז ואין חלוק בין עומד כו'. וע"ע לי מהלך תופס לרבע לחמות. שם: טז ומניחין אבן על ארונו. ולין לריך לטעמות עליו גל כגלו של עכן: יז ואין קורעין כו'. ע"ל סימן שמ"ם ס"ל וסי' שט"ז: יח ולא חולצין כו'. לבל כבודם של חיים טומים לבבוים עומדים בשורה ומנחמין. רמב"ן. וגם לעניין קבורה ותכריכי שמת הוא שאחר בני לשם ותכריכי שמת הוא שאחר בני לשם. תשובת רשב"א. וכתב טור דלפילו מוחרם בקברי לבותיו הוא נקבר ומביאו ב"י ע"ש: יט ויש רשות לב"ד כו'. ולין זה מקום לשמיע לבול לת שמועה למינדל מילתא ל"ל ע"ש: כ ולא ימולו. ל"ע דהא כבר מילתא ורבינו הקדום נופיה למאי הלכתא ניחא דבר זה שלא לחמותינן דלפילו אם נראה לחכמים שמפני שמן מנדין מאן דאי שבשביל כך יצא לחרבות רעה לא יניחו עבור זה מלטעות כהלכה עכ"ל. ומ"ש בשם פרק הנושא הוא ע"ם אלא אחי נבואה דרבי היא בפרק עשרה יוחסין (דף ע"ב) ולעד"ל דמהא לין רחיה כלל דהתם מממע שרבינו הקדום בא להזהיר לת הטומעים שילטו שים פסולים בכבל כמו שאמר התם טובא דים מקום שכולם ממזרים ויש מקום שים ג' אחים שמחליפים נשותיהם זה לזה ועי"ז אמר ג"כ שים מקום בבבל שאין היום מאחרי המקום ברוך הוא דשמתינהו רב לאחא כו' ועל כן יש להתרחק מהם ות"ל אלא אחרי המקומות שאזהיר שים ממזרים שהם אינם ידועים משא"כ בזה שאמיר ובודאי בלאו הכי יפרשו משם לזה לימא לך דמכ"ם לק"מ דכוונתו על רבי היתה להוכיח שהנבואה דבר בו בשאר הדברים שאמר לאחרי הטומעים ויבואו רחיה מדברי זה שהוא יודע בא"י שם שנעשה היום בבבל מטעם דשמתינהו רב לאחא כו' ועל כן יש להתרחק מהם ות"ל אלא אחרי המקומות שאזהיר שים ממזרים שהם אינם ידועים